מינה ברגר לא התכוונה – פרק ו”ג

מינה ברגר לא התכוונה שככה זה יצא . היא לא התכוונה ששום דבר יצא . לא ככה ולא אחרת . מינה חונכה לאיפוק ולריסון ולשליטה עצמית . משטר ההבלגה שלה היה כל כך מפותח שבגיל ארבע יכולת להפקיד אצלה בית חרושת למרשמלו . היא לא יודעת להגיד מה קרה ומה בדיוק הקפיץ לה את השאלטר. היא רק אומרת , פשוט קרסתי .

בעלה של מינה בא לאסוף אותה . היא לא זוכרת מי התקשר אליו ואיך הוא הגיע . היא גם לא זוכרת את הדרך הביתה וגם לא מה היא בדיוק עשתה ביום שלאחר מכן . היא כן זוכרת את תחושת הבדידות . שלא היה לה עם מי לדבר על מה שקרה . כלומר , חוץ מבעלה שהיה די מבסוט שאשתו בקעה מהביצה והרביצה את משנתה לאומה . כלומר , הוא שמח לגלות שיש לה משנה ולא הפסיק לחייך .

היא אמרה , כשספרתי לך על נאום הרמב ”ם לא אמרת ככה . והוא אמר , שם ציטטת את הרמב ”ם ופה את עצמך . מינה לא חשבה שהיא ציטטה את עצמה אבל לא היה לה כוח להתווכח אז היא רק אמרה לו , בבקשה. אל תחייך .

גם דניאל חשבה ככה . כלומר , הצליחה לראות הישג בזוועה שהתרחשה . היא אמרה למינה , שאפו עליך אחותי איזה נאום דפקת . אם את רצה לכנסת אני מצדיעה לך . כלומר , מצביעה .

גם דניאל חשבה ככה . כלומר , הצליחה לראות הישג בזוועה שהתרחשה . היא אמרה למינה , שאפו עליך אחותי איזה נאום דפקת . אם את רצה לכנסת אני מצדיעה לך . כלומר , מצביעה .

אבל במקביל היא גם עצרה שני טינאייג ’רים שתיעדו את נאום המאה ולא הניחה להם לעזוב את החנות עד שראתה במו עיניה שהם עושים דיליט על הסרטונים המרשיעים .

מינה אומרת שהיא לא יודעת מה בדיוק הקפיץ לה את השאלטר . אני אמרתי לה , מינה אנשים מאבדים שליטה פה ושם . בדרך כלל בבית ולא בטבורו של יום עבודה אבל מאבדים . ומינה אמרה , לא אני . לא אני . ואני אמרתי לה שאם זו הפעם הראשונה שהיא מאבדת שליטה אז החיים

שלה תותים.

את המשפט הזה מינה מזכירה לי מידי פעם. החיים שלך תותים. היא אומרת, איך לא החמצת אותי ככה. איך לא הבנת שלא תותים ולא נעליים. ואני אומרת, גברת. אני באמת שמחה להיות חושפת המנגנונים שלך אבל גם אני בן אדם. והיא אומרת, היית צריכה לראות. ואני אומרת, תתבעי אותי.

לקח לי זמן להבין שמינה לא מרשה לעצמה. כלומר, לא הרשתה. שזה לא שאין בה את אותה התסיסה שמביאה בני אדם לכלל כעס או אובדן עשתונות. יש בה והיא לא נותנת לה שום מקום כי הכול משמים והכול לטובה ואין אדם נוקף אצבעו. אבל בשלב ההוא השאלטר לא התייעץ אתה אם היא מרשה או לא. הוא פשוט לא עמד בעומס וקפץ.

אחרי יומיים איריס התקשרה ובקול עייף הזמינה את מינה לשיחה. אבל מינה היתה בצפון כי בעלה ארז אותה ואת הילדים והפליג לחופשת התאוששות. מינה לא רצתה את החופשה הזו. מה פתאום חופש. מי נוסע ככה לחופש. יש חיים. יש עבודה. כלומר אין עבודה אבל יש, יש דברים. יש ילדים. יש בית ספר. הם צריכים ללכת ללימודים. לא עושים דבר כזה.

אבל בעלה התעלם בנחת ואמר, אני נוסע. את מוזמנת להצטרף. והלך לעדכן את הילדים. אז היא הצטרפה. מה יכלה לעשות? וככה היא מצאה את עצמה בצימר ברמת הגולן ביישוב שהיא לא מצליחה לזכור את שמו. משהו עם נוף אם היא לא טועה.

כשאיריס התקשרה הילדים רצו אחרי תרנגולים ובעלה רץ אחרי הילדים והיא התנדנדה על ערסל ובהתה בשמים וניסתה לא לחשוב על כל האנשים שהיו על הערסל הזה לפניה ולא הצליחה. ואז איריס התקשרה והלב של מינה החסיר ואז הוסיף פעימה והיא ענתה הלו בקול מעובה מלחץ ואיריס שאלה אותה מה שלומך.

מינה אמרה, ברוך השם.

ואז נזכרה שאיריס אמרה לה פעם שברוך השם לא נותן שום אינפורמציה. אז היא הוסיפה, בסדר. ברוך השם בסדר.

ואיריס אמרה, אני מקווה שאת באמת בסדר. והיא לא אמרה שהיא חושבת שמינה לא בסדר. אבל מינה שמעה את זה.

ומינה אמרה, אני מתנצלת מאד. זה לא היה צריך לקרות. אם יש לכם את המספר של הזוג הזה אני אתקשר גם אליו.

ואיריס אמרה, כן מינה. והזמינה אותה לסניף לשיחה ולא אמרה את המילה פיטורים אבל היא היתה באוויר.

ומינה אמרה, אני, אני בצפון. בעלי החליט ש, שצריך. אנחנו יכולות לדבר בטלפון?

ואיריס אמרה, לא. זו לא שיחה לטלפון.

ומינה חשבה, את רוצה לפטר אותי. ואמרה, בסדר.

ואיריס שאלה, מתי אתם חוזרים?

ומינה אמרה, מחר.

והן קבעו למחרתיים.

*

ביום השני השמש עשתה את שלה ומינה התחילה לדבר. היא אמרה לבעלה שהיא חושבת שהיא טעתה. שהיא היתה צריכה לעזוב. כלומר, לא היתה צריכה לעזוב. היתה צריכה להישאר בהוראה. וכשהוא ניסה להזכיר לה כמה סבלה היא השתיקה אותו. לפום צערא אגרא. הנפש שלה יותר חשובה מסיפוק ומימוש עצמי. והיא לא שמה לב שזו הפעם הראשונה בחיים שלה שהיא משתמשת במילים סיפוק ומימוש עצמי וכשבעלה הסב את תשומת ליבה היא אמרה לו, אתה רואה? אתה רואה למה אסור לי להיות שם? והוא אמר, לא. אני לא רואה. מה הבעיה בסיפוק ומימוש עצמי. והיא אמרה, אויש נו באמת. אתה לא באמת שואל את זה.

אבל הוא באמת שאל. והיא התקשתה לענות. לא בגלל שלא היתה לה תשובה. בקלות היא יכלה לדקלם את אג’נדת המימוש העצמי שלה. מתוך שינה היא יכולה לדקלם אותה. הסיפוק שלה בילדים. המימוש שלה בבית. העצמי שלה בעבודת השם. אבל היא התקשתה לענות בגלל הקול החדש שלא הפסיק להרעיש אותה. הקול שהתנחל בתוכה ולא הפסיק לומר, לא רוצה, לא רוצה, לא רוצה, לא רוצה. והפריע למינה לחשוב בשקט את המחשבות הנכונות.

אבל היא התקשתה לענות בגלל הקול החדש שלא הפסיק להרעיש אותה.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

*

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]